

УДК 347.73

Котенко Артем Михайлович –

кандидат юридичних наук,
асистент кафедри фінансового права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Artem M. Kotenko –

candidate of juridical sciences,
assistant of the department of finance law,
Yaroslav Mudryi National Law University
(77, Pushkinskaya str., 61024, Ukraine, Kharkiv)

Окремі питання реалізації принципів єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування

Стаття присвячена аналізу особливостей реалізації принципів збору та ведення обліку єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування під час здійснення контрольних заходів Державною фіскальною службою України. Підсумовується, що порушення принципів прозорості та публічності контролюючого органу може відбуватися у різних формах, що зумовлює необхідність захисту підконтрольного суб'єкта.

Ключові слова: єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, ЄСВ, принципи ЄСВ, самозайняті особи, адміністрування податків і зборів, Державна фіскальна служба України.

Статья посвящена анализу особенностей реализации принципов сбора и ведения учета единого взноса на общеобязательное государственное социальное страхование при осуществлении контрольных мероприятий Государственной фискальной службой Украины. Делается вывод, что нарушение принципов прозрачности и публичности контролирующего органа может происходить в разных формах, что приводит к необходимости защиты подконтрольного субъекта.

Ключевые слова: единый взнос на общеобязательное государственное социальное страхование, ЕСВ, принципы ЕСВ, самозанятые лица, администрирования налогов и сборов, Государственная фискальная служба Украины.

A.M. Kotenko Certain Issues during Execution of Principles for Single Contribution to Mandatory Social Security Fund

The article analyzes peculiarities of execution of principles for collection and accounting of the single contribution to mandatory social security fund which appear when the State Fiscal Service of Ukraine carries out its control measures. Principles were not thoroughly researched in conditions of some secondary role of the single contribution to mandatory social security comparing to taxes and fees referred to the tax system. The article analyzes the issues related to definition of the authorities of the State Fiscal Service during administration of the single contribution to mandatory social security and issues of regulation of certain issues related to administration of the single contribution to mandatory social security by the letters of the State Fiscal Service. Gaps in normative regulation of activities of control bodies have been identified. They were caused by the necessity to eliminate them via the letters with explanations which were sent to territorial bodies and substituted in fact normative acts. Conclusion has been drawn that this practice is illegal and shall terminate. It has been acknowledged that the reason for the lacks of principles for collection and accounting of the single contribution to mandatory social security was that the Law of Ukraine “On Collection and Accounting of the Single Contribution to Mandatory Social Security Fund” did not contain any provisions about the essence of principles similarly to the Tax Code of Ukraine. It has been stated that inconsistent amendments to normative acts caused gaps in legislation which could not be regulated by principles. The State Fiscal Service was in such a situation after reorganization of the Ministry of Revenues and Duties. Conclusion has been drawn that violation of

principles of transparency and publicity of controlling body can exist in various forms which necessitates to protect subordinated body. It is extremely important to comply with the principles during administration of the single contribution to mandatory social security fund.

Keywords: *single contribution to mandatory social security fund, mandatory social security, principles of mandatory social security, self-employed, administration of taxes and fees, the State Fiscal Service of Ukraine.*

Постановка проблеми. Наразі для самозайнятих осіб загострилося питання розрахунку, сплати та подання звітності з єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – ЄСВ). Справа у тому, що Державна фіскальна служба України намагається тлумачити положення Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» [1] на власний розсуд, розширюючи при цьому зміст закону.

Стан досліджень. Проблемам реалізації принципів закріплення принципів сплати публічних централізованих платежів присвячені роботи Л.К. Воронової, М.В. Карасьової, М.П. Кучерявенка, О.В. Кухаря, С.О. Ніщімної, Н.Ю. Пришви, Є.А. Усенко, Н.К. Шаптали, Н.В. Шевцова, Н.В. Якуши тощо.

Метою статті є дослідження питань реалізації принципів збору та ведення обліку єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Виклад основного матеріалу. У ракурсі визначеної нами проблеми, звертає на себе увагу ст. 3 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», що має назву «Принципи збору та ведення обліку єдиного внеску». Зазначеною нормою закріплено ряд принципів, на яких ґрунтується ЄСВ. У контексті сформульованої нами проблематики найбільш доцільним для дослідження є принципів законодавчого визначення умов і порядку сплати ЄСВ та прозорості і публічності діяльності органу, що здійснює збір та веде облік ЄСВ.

Нажаль, на відміну від податкового законодавства зміст принципів ст. 3 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» у самому законі не розкриваються. Слід мати на увазі, що принципи права є першоосновою побудови як правової системи в цілому, так і певної галузі права. Особливість принципу полягає в тому, що він, як правило,

знаходить своє формальне закріплення у нормах тієї галузі, на яких галузь і побудована.

Принцип законодавчого визначення умов і порядку сплати ЄСВ можна розглядати як універсальний і у певній мірі дублюючий принципи верховенства права та законності. Разом із тим, є і уточнення.

Закріплення цільного механізму ЄСВ вимагає побудови системи елементів, що визначає такий платіж як публічний обов'язковий. При цьому, система може бути різнорівнева, коли норма закону потребує підзаконної регламентації. Однак, регламентація може відбуватися і на одному рівні – рівні закон. За таких умов вимога щодо змісту закону, виражена у принципі, набуває особливого значення.

Поряд із цим, принцип прозорості та публічності діяльності органу, що здійснює збір та веде ЄСВ передбачає неухильне слідування приписам закону і недопущення будь-яких зловживань контролюючим суб'єктом – органом доходів і зборів. Разом із тим, зловживання контролюючим суб'єктом може проявлятися у різних формах.

Наразі особливим «об'єктом» уваги для Державної фіскальної служби України стали такі самозайняті особи як приватні нотаріуси. У зв'язку із цим, постають ряд питань як практичного, так і суто теоретичного значення:

1) Чи має право Державна фіскальна служба України вимагати від приватних нотаріусів – самозайнятих осіб надання копій документів (п. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування»)?

2) Чи має право Державна фіскальна служба України проводити у приватних нотаріусів перевірки своєчасності, достовірності та повноти нарахування та сплати єдиного соціального внеску (п. 2 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування»)?

3) Чи має право Державна фіскальна служба України своїми наказами або листами встановлювати для приватних нотаріусів – самозайнятих осіб порядок нарахування, обчислення та сплати єдиного внеску, відмінний від встановленого в ст. 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування»?

Щодо 1 питання.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» органи доходів і зборів мають право, зокрема, отримувати безоплатно від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання і від фізичних осіб – підприємців відомості про нарахування, обчислення і сплату єдиного внеску, а також інші відомості, необхідні для виконання органами доходів і зборів функцій, передбачених цим Законом.

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про нотаріат» [2] нотаріус – це уповноважена державою фізична особа, яка здійснює нотаріальну діяльність у державній нотаріальній конторі, державному нотаріальному архіві або незалежну професійну нотаріальну діяльність, зокрема посвідчує права, а також факти, що мають юридичне значення, та вчиняє інші нотаріальні дії, передбачені законом, з метою надання їм юридичної вірогідності. Отже, нотаріус це особа, що уповноважена державою на здійснення нотаріальної діяльності та особа, що здійснює незалежну професійну нотаріальну діяльність.

Як впливає із приписів підп. 14.1.226 п. 14.1 ст. 14 Податкового кодексу України [3] самозайнята особа – платник податку, який є фізичною особою - підприємцем або провадить незалежну професійну діяльність за умови, що така особа не є працівником в межах такої підприємницької чи незалежної професійної діяльності. Незалежна професійна діяльність – участь фізичної особи у науковій, літературній, артистичній, художній, освітній або викладацькій діяльності, діяльність лікарів, приватних нотаріусів, адвокатів, арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих

санацією, ліквідаторів), аудиторів, бухгалтерів, оцінщиків, інженерів чи архітекторів, особи, зайнятої релігійною (місіонерською) діяльністю, іншою подібною діяльністю за умови, що така особа не є працівником або фізичною особою - підприємцем та використовує найману працю не більш як чотирьох фізичних осіб.

Таким чином, терміном «самозайнята особа» охоплюються два різновиди суб'єктів: 1) фізичні особи – підприємці та 2) особи, що провадять незалежну професійну діяльність. Отже, приватні нотаріуси у розумінні Податкового кодексу України є особами, що займаються незалежною професійною діяльністю, яка за змістом ст. 3 Закону України «Про нотаріат» є незалежною професійною нотаріальною діяльністю.

Повертаючись до приписів п. 1 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», органи доходів і зборів мають право, отримувати відомості про нарахування, обчислення і сплату єдиного внеску, а також інші відомості, необхідні для виконання органами доходів і зборів функцій, передбачених цим Законом, від 1) органів державної влади; 2) органів місцевого самоврядування; 3) підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання; 4) від фізичних осіб – підприємців.

Отже, вказаним положенням надається право органам доходів і зборів отримувати від чітко визначеного кола суб'єктів інформацію про нарахування, обчислення і сплату єдиного внеску. Перелік суб'єктів, у яких органи доходів і зборів мають право отримувати відомості, вичерпний, отже не може бути розширений. Як вже було з'ясовано, приватні нотаріуси чи особи, що здійснюють незалежну професійну нотаріальну діяльність не є фізичними особами – підприємцями.

Що ж стосується права Державної фіскальної служби України вимагати від приватних нотаріусів – самозайнятих осіб надання копій документів, то зазначимо таке.

Відповідно до ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» органи доходів і зборів мають право вилучати, а не вимагати, в установленому

законодавством порядку у підприємств, установ і організацій, фізичних осіб - підприємців копії документів, що підтверджують заниження розміру заробітної плати (доходу) та інших виплат, на які нараховується єдиний внесок.

Відповідно до п. 6 Положення про Державну фіскальну службу України, що затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р., № 236 «Про Державну фіскальну службу України» [4], Державна фіскальна служба для виконання покладених на неї завдань має право вилучати в установленому законодавством порядку під час проведення перевірок у підприємств, установ та організацій, фізичних осіб - підприємців та фізичних осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, копії документів, що підтверджують заниження розміру заробітної плати (доходу) та інших виплат, на які нараховується єдиний внесок. Отже, право вилучати у осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, копії документів, що підтверджують заниження розміру заробітної плати (доходу) та інших виплат, на які нараховується єдиний внесок, надається Державній фіскальній службі виключно під час проведення перевірок.

Звернемо увагу одразу на декілька колізій у чинному фінансовому законодавстві.

1. Згідно із ст. 1 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» органи доходів і зборів – центральний орган виконавчої влади, що формує податкову і митну політику (в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів, єдиного внеску) та забезпечує її реалізацію (центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику), та його територіальні органи.

Якщо ми звернемося до приписів п. 1 Положення про Міністерство доходів і зборів України, затверджене Указом Президента України від 18.03.2012 р., № 141/2013 «Про Міністерство доходів і зборів України» [5] (наразі є чинним), то встановимо, що Міндоходів України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань забезпечення формування єдиної державної податкової, державної митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних

платежів та реалізації єдиної державної податкової, державної митної політики.

У той же час, відповідно до п. 1 Положення про Державну фіскальну службу України Державна фіскальна служба України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну податкову політику, державну політику у сфері державної митної справи, державну політику з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, державну політику у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування податкового, митного законодавства, а також законодавства з питань сплати єдиного внеску. Серед завдань Державної фіскальної служби України (п. 3 Положення про Державну фіскальну службу України Державна фіскальна служба України): внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення формування державної податкової, державної політики у сфері митної справи.

Таким чином, на Державну фіскальну службу України не покладено обов'язку (отже немає такого права) по забезпеченню формування чи формуванню єдиної державної податкової, державної митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів. Державна фіскальна служба України лише вносить пропозиції щодо забезпечення формування державної податкової, державної політики у сфері митної справи на розгляд Міністра фінансів. У зв'язку із цим, Державну фіскальну службу України неможна вважати органом доходів і зборів у розумінні ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

2. Постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2014 р. № 67 «Про ліквідацію Міністерства доходів і зборів» [6] було ліквідовано Міністерство доходів і зборів. Вказаною постановою відновлювалася діяльність Державної податкової та Державної митної служби України. Постановою Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 160 «Про утворення Державної фіскальної служби» [7] утворено Державну фіскальну службу на базі Міністерства доходів і зборів України.

Постановою Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 236 «Про Державну фіскальну службу України» [4] було затверджено Положення про Державну фіскальну службу України, саме України. Слід звернути увагу, що Постановою Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 160 було утворено Державну фіскальну службу. Без слова «України». За таких умов невирішеним залишається питання, чи може Державна фіскальна служба керуватися у своїй діяльності Положенням про Державну фіскальну службу України. Видається, що ні.

Щодо 2 питання.

Як і у випадку з п. 1 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», у п. 2 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» визначений вичерпний перелік суб'єктів, у яких органи доходів і зборів мають право проводити перевірки бухгалтерських книг, звітів, кошторисів та інших документів про нарахування, обчислення та сплату єдиного внеску, достовірності відомостей, поданих до Державного реєстру. Так, органи доходів і зборів мають право проводити перевірки: 1) на підприємствах; 2) в установах; 3) в організаціях; 4) у фізичних осіб – підприємців.

Як вже було з'ясовано, приватні нотаріуси чи особи, що здійснюють незалежну професійну нотаріальну діяльність не є фізичними особами – підприємцями. Отже, право органів доходів і зборів на проведення перевірки бухгалтерських книг, звітів, кошторисів та інших документів про нарахування, обчислення та сплату єдиного внеску, достовірності відомостей, поданих до Державного реєстру, що передбачене п. 2 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» не розповсюджується на приватних нотаріусів.

Щодо 3 питання.

Згідно із ст. 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» обчислення єдиного внеску здійснюється на підставі бухгалтерських та інших документів, відповідно до яких провадиться нарахування (обчислення) або які підтверджують нарахування (обчислення)

виплат (доходу), на які відповідно до цього Закону нараховується єдиний внесок.

Вказаною нормою встановлюються особливості сплати єдиного внеску для різних платників, перелік яких визначений у ст. 4 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування». Відповідно до п. 5 ч. 1 зазначеної статті платниками єдиного внеску є особи, які забезпечують себе роботою самостійно – займаються незалежною професійною діяльністю, а саме науковою, літературною, артистичною, художньою, освітньою або викладацькою, а також медичною, юридичною практикою, в тому числі адвокатською, нотаріальною діяльністю, або особи, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, іншу подібну діяльність та отримують дохід безпосередньо від цієї діяльності, за умови, що такі особи не є найманими працівниками чи підприємцями.

Відповідно до ч. 8 ст. 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» платники єдиного внеску, зазначені у пункті 5 частини першої статті 4 цього Закону, зобов'язані сплачувати єдиний внесок, нарахований за календарний рік, до 1 травня наступного року. Періодом, за який платники єдиного внеску подають звітність до органу доходів і зборів (звітним періодом), є календарний місяць, крім платників, зазначених у пунктах 4 і 5 частини першої статті 4 цього Закону, для яких звітним періодом є календарний рік. Отже, приватні нотаріуси сплачувати єдиний внесок, нарахований за календарний рік, до 1 травня наступного року. Звітним періодом для приватних нотаріусів визначено календарний рік.

Аналогічна норма міститься у п. 4 розділу III Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 14.04.2015 р., № 435 «Про затвердження Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» [8]. Вказується, що особи, які провадять незалежну професійну діяльність,

формують та подають самі за себе до фіскальних органів Звіт один раз на рік до 01 травня року, що настає за звітним періодом.. Звітним є календарний рік, що подається за формою згідно з додатком 5 до цього Порядку.

Звітність приватних нотаріусів щодо єдиного внеску передбачена Таблицею 3 «Нарахування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування особами, які забезпечують себе роботою самостійно» додатку 5 до Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Так, приватним нотаріусом, для розрахунку суми єдиного внеску необхідно вказати суму доход, заявлену в податковій декларації.

Відповідно до п. 178.4 ст. 178 та п. 179.1 ст. 179 Податкового кодексу України фізичні особи, які провадять незалежну професійну діяльність, подають податкову декларацію за результатами звітного року відповідно до цього розділу у строки, передбачені для платників податку на доходи фізичних осіб. Платник податку зобов'язаний подавати річну декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) відповідно до цього Кодексу. Форма та інструкція щодо заповнення декларації про майновий стан затверджені наказом Міністерства доходів і зборів України від 11.12.2013 р., № 793 «Про затвердження форми податкової декларації про майновий стан і доходи та Інструкції щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи» [9].

Згідно із п. 4 розділу III «Порядок заповнення декларації» Інструкції щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи у розділі IV декларації «Доходи, отримані фізичною особою, яка провадить незалежну професійну діяльність»: у рядку 04 вказується сума загального оподаткованого доходу, отриманого фізичною особою протягом календарного року від провадження незалежної професійної діяльності.

Наведене дозволяє дійти висновку, що приписи ч. 8 ст. 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» знаходяться у логічному зв'язку із нормами Податкового

кодексу України, а також положеннями наказів Міністерства фінансів України від 14.04.2015 р., № 435 «Про затвердження Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та Міністерства доходів і зборів України від 11.12.2013 р., № 793 «Про затвердження форми податкової декларації про майновий стан і доходи та Інструкції щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи».

Що стосується безпосередньо права Державної фіскальної служби України своїми наказами або листами встановлювати для приватних нотаріусів – самозайнятих осіб порядок нарахування, обчислення та сплати єдиного внеску, відмінний від встановленого в статті 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» зазначимо таке.

Згідно із ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до рішення Конституційного Суду України від 09 липня 1998 року № 12-рп/1998 у справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміну «законодавство») [10] термін «законодавство» треба розуміти так, що ним охоплюються закони України, чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також постанови Верховної Ради України, укази Президента України, декрети і постанови Кабінету Міністрів України, прийняті в межах їх повноважень та відповідно до Конституції України і законів України. Таким чином, накази та листи Державної фіскальної служби України не охоплюються терміном «законодавство».

Відповідно до п. 9 Положення про Державну фіскальну службу України Державна фіскальна служба України в межах повноважень, передбачених законом, на основі і на виконання Конституції та законів України, актів Президента

України та постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України, наказів Мінфіну видає накази організаційно-розпорядчого характеру, організовує і контролює їх виконання. Отже, накази Державної фіскальної служби України взагалі не є нормативно-правовими актами.

Що стосується листів Державної фіскальної служби України, які широко використовуються останньою, то видання їх взагалі не передбачене Положенням про Державну фіскальну службу України. Листи Державної фіскальної служби України не є нормативно-правовими, як наслідок, вони не тільки не можуть встановлювати для приватних нотаріусів – самозайнятих осіб порядок нарахування, обчислення та сплати єдиного внеску, відмінний від встановленого у ст. 9

Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», а взагалі не повинні видаватися. Така практика є хибною, однак загальноприйнятою для органів державної влади в Україні.

4) Наведене дозволяє зробити висновок, що Державна фіскальна служба України своїми наказами або листами не може встановлювати для приватних нотаріусів – самозайнятих осіб порядок нарахування, обчислення та сплати єдиного внеску, відмінний від встановленого у ст. 9 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

Список використаних джерел:

1. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування : Закон України від 28.07.2010 р. № 2464-VI // ВВР України. – 2011. – № 2-3. – Ст. 11.
2. Про нотаріат : Закон України від 02.09.1993 р., № 3425-XII // ВВР України. – 1993. – № 39. – Ст. 383.
3. Податковий кодекс України // ВВР України. – 2011. – № 13. – Ст. 112.
4. Про Державну фіскальну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 236 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 55. – Ст. 1507.
5. Про Міністерство доходів і зборів України : Указ Президента України від 18.03.2012 р., № 141/2013 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 22. – Ст. 739.
6. Про ліквідацію Міністерства доходів і зборів : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.03.2014 р. № 67 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 22. – Ст. 685.
7. Про утворення Державної фіскальної служби : Постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 160 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 46. – Ст. 1213.
8. Про затвердження Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування : наказ Міністерства фінансів України від 14.04.2015 р. № 435 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 32. – Ст. 935.
9. Про затвердження форми податкової декларації про майновий стан і доходи та Інструкції щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи : наказ Міністерства доходів і зборів України від 11.12.2013 р. № 793 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 100. – Ст. 3698.
10. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміну «законодавство») від 09.07.1998 р., № 12-рп/1998 // Офіційний вісник України. – 1998. – № 32. – Ст. 1209.

References

1. On Collection and Accounting of the Single Contribution to Mandatory Social Security Fund : the Law of Ukraine dated 28.07.2010 No. 2464-VI // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (the Official Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine). – 2011. – No. 2-3. – Art. 11.
2. On Notariate : the Law of Ukraine dated 02.09.1993 No. 3425-XII // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (the Official Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine). – 1993. – No. 39. – Art. 383.
3. Tax Code of Ukraine // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (the Official Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine). – 2011. – No. 13. – Art. 112.
4. On the State Fiscal Service of Ukraine : regulation of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 21.05.2014 No. 236 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2014. – No. 55. – Art. 1507.
5. On the Ministry of Revenues and Duties of Ukraine : the decree of the President of Ukraine dated 18.03.2012 No. 141/2013 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2013. – No. 22. – Art. 739.
6. On Liquidation of the Ministry of Revenues and Duties : regulation of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 01.03.2014 No. 67 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2014. – No. 22. – Art. 739.
7. On Establishment of the State Fiscal Service : regulation of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 21.05.2014 No. 160 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2014. – No. 46. – Art. 1213.
8. On Approval of the Procedure for Establishment and Submission of the Report on Social Security Tax by Insurers : instruction of the Ministry of Finance of Ukraine dated 14.04.2015 No. 435 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2015. – No. 32. – Art. 935.
9. On Approval of the Tax Declaration Form on Property and Incomes and Instruction on Filling in Tax Declaration on Property and Income // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 2013. – No. 100. – Art. 3698.
10. Decision of the Constitutional Court of Ukraine in the case upon the constitutional petition of Kyiv local council trade unions concerning official interpretation of part three of article 21 of the labor code of Ukraine (case on interpretation of the term “legislation”) dated 09.07.1998 No. 12-rp/1998 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy (the Official Bulletin of Ukraine). – 1998. – No. 32. – Art. 1209.